

stumme, Blinde og Idioter, hvor Udgifterne betales paa samme Maade efter Folketallet af Amtet og Byerne i Amtet, og endelig § 62 angaaende dem, der ere smittede af venerisk Syge. Det er en ny Ordning. Hidtil har det altid været saaledes, at Amtet har betalt for sig og Byerne for sig. Ærede Medlemmer maa jo huske, at Amtet og Byerne egentlig ikke have Noget med hinanden at gjøre; de have forskellig Administration, og Fornødenhederne i Byerne ere andre end de paa Landet, og derfor tror jeg, det er rigtigt, at det bliver, som det hidtil har været, saaledes at Byerne betale sine og Landet sine Omkostninger. Det er mig fuldkommen vel bekendt, at der er Lov, der bestemmer, at visse Udgifter skulle fordeles mellem Amtet og Byerne, f. Ex. Loven af 1867, der indeholder visse Hjemsendelsesbestemmelser, og Loven om smitsomme Sygdomme. I begge er der Bestemmelser om, at Udgifterne skulle fordeles efter Folketallet mellem Amt og Byer, men fordi man i enkelte Tilfælde er kommen ind paa at reparere paa denne Maade, mener jeg dog ikke, at man bør gaa videre dermed, idet det er min Overbevisning, at det ene Rigtige er, at Amtet betaler sine Udgifter og Byerne sine. Ærede Medlemmer ville erindre, at dette Spørgsmaal var oppå sidste Gang for 2 Aar siden, da vi behandlede Epidemiloven. Da holdt Folkethinget paa, at denne Fordeling mellem Amt og Byer skulde ikke finde Sted. Det var foreslaaet i Lovudkastet, men vi holdt paa, at denne Ordning ikke burde blive Lov. Smidlerid gik Lovforslaget over til Landsthinget, og der holdt man paa Regjeringsens Forslag, og det endte saa med, at for dette ubehydelige Tilfældes Skyld kom Lovforslaget i Fællesudvalg og, som det jo sædvanlig gaar ved slige Leiligheder, afgjordes Sagen ved et Kompromis, for at man dog kunde faae Noget ud af Arbejdet. Det blev da bestemt, at nogle af disse Udgifter skulde fordeles paa den omtalte Maade og andre holdes hver for sig. Det gik man ind paa ved dette Kompromis for at faae Loven ud. Ellers var den nemlig ikke bleven til Noget, da Afgjørelsen maatte træffes paa Samlingens sidste Dag, da Sagen var for til eneste Behandling. Jeg tvivler slet ikke om, at de store Kjøbstæder have Tendens til at anbefale denne Fordeling, fordi de have store Fordele derved. De maa naturligvis tjene ved en saadan Ordning, og jeg finder det derfor naturligt, at de anbefale den fra deres Standpunkt, men jeg kan ikke finde den retfærdig. Jeg skal nævne et af de Forhold, der gjør en saadan Ordning ønske-

lig for de store Byer, nemlig Udgifterne til de veneriske Syge. Alle ærede Medlemmer vide, at det er navnlig i de store Byer, at denne Sygdom forekommer, og naturligvis vil derfor enhver større Kjøbstad gjerne have denne Fordeling. Men, som sagt, jeg har allerede under Behandlingen af Epidemiloven erklæret mig imod denne Bestemmelse, og jeg maa fremdeles erklære mig imod den ogsaa ved denne Leilighed. Men jeg antager forøvrigt, at det ved en Forhandling med den ærede Minister, der jo saa overordentlig let gaar ind paa Vendinger, naar det ikke er for Meget, man forlanger af ham, skal blive muligt at faae ham til at rette sig efter, hvad jeg her har sagt.

Jeg skal derefter gaa over til § 61, hvor der er Tale om Døvstumme, Blinde og Idioter. Der staar der jo, at det ikke er Staten, der betaler Udgifterne, men at det skal fordeles paa Amt og By, hvortil jeg blot vil gjøre den Bemærkning, at hvad de Døvstumme angaar, har det hidtil altid været saaledes. Det har altid været Amtene, der betalte, og de have ikke faaet nogen Erstatning af Staten. Jeg tror, at det ogsaa for Fremtiden bør blive saaledes, det har ikke Meget at sige. Det er en Ubetydelighed, det dreier sig om, og det vilde være urimeligt at reurrere til Statskassen i saadanne Tilfælde. Hvad de Blinde angaar, vil jeg sige, at Amtene jo aldrig have betalt for dem, i det Mindste ikke i Svendborg Amt. Hvorfra Betalingen er kommen, det veed jeg ikke, maaske det er fra Blindeinstituttet eller en anden velgjørende Institution. Hvad Idioterne angaar, som jo er Hovedsagen, saa have de hidtil nydt en særdeles Velvilje fra den ærede Kirkeminister. Naar nemlig en Idiot er bleven indlagt i en Abnormanstalt, har Staten altid erklæret sig villig til at betale Halvdelen, mod at Amtsrådet betalte $\frac{1}{4}$ og Sognerådet $\frac{1}{4}$. Det have vi altid befundet os vel ved, og det er slet, saa længe jeg kan huske, i alt Fald saa længe vi have haft Abnormanstalter. Jeg skal derfor kun tillade mig at lægge et godt Ord ind for, at det maa vedblive at være saaledes. Naar man har Noget, der hidtil har viist sig godt, vil man nødvendig give Slip derpaa, og jeg vil derfor ønske, at det maa blive slaaet fast, at naar Idioterne anbringes paa Abnormanstalterne, skal Staten betale det Halve. Det ærede Medlem, der sidst talte, talte om § 27, hvor det staar, at Udgifterne til saadanne Trængende, der efter Loven ikke have Forsørgelsesret i noget Kommune, skulle betales af Amtet, og der mente han, at det var den rigtigste Maade, at det blev betalt af Statskassen. Men